1.

Сніги, як законники білі,
Ідуть по нічній стежі.
І профілі їх чужі.
І губи їх сполотнілі.

І слід їм нечутно стелять
Примарища хуртовин.
Ідуть усі як один
До білих незримих келій.

Від чорної брами ночі
На таці несуть ключі.
Під білі тяжкі плащі
Ховають серця і очі.

2.

Коли зима затяжна
Зализує рани, наче
Псисько старий, собачим
Життя виглядає. Й одна

З мертвої ночі рядна
Світить у серця ранку,
Гріє мене до ранку –
Лямпа з твого вікна.

3.

Вони зчудовані і сірі,
Як давні мури Бернардин.
Бо їм призначено по вірі
Іти за нами. Та один
Спинився просто коло мене
Й поклав долоню на плече.

Я в очі глянула. Пече
Моє поранене рамено.
Чого тобі? Я від ходи
Швидкої трачу кров і силу.
І сірі губи попросили:
Я тінь твоя. Ходи. Ходи.

4.

Зима. Офелія в саду.
Служниця чорна. Діва біла.
І доторкається до тіла
Розквітла лілія в льоду.

Як інкрустація скляна –
Фата зі снігу. Очі сині.
Різьбить прозорі вії іній.
Зима. Офелія сумна.